

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený X,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková,
sídlem Bálková 1, 331 65 Bálková,
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2023, č. j. CPR-36300-3/ČJ-2023-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2023, č. j. CPR-36300-3/ČJ-2023-930310-V237, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 27. 8. 2023, č. j. KRPU-138954-43/ČJ-2023-040022-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „definované území“) byla stanovena na 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na definované území, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z definovaného území. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z definovaného území do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobce je tudíž možné.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze skutečného stavu věci, neboť žalovaná jej opřela pouze o vyvratitelné domněnky a vycházela pouze ze skutečností v neprospěch žalobce a skutečnostmi, které uvedl se dostatečně nezabývala.
3. Sdělil, že jako hlavní důvod svého jednání konstantě uváděl, že na území České republiky žije jeho partnerka I. N., narozená X, která je státní příslušnicí Ukrajiny a její dvě nezletilé děti, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Dále sdělil adresu na níž rodina žije a dodal, že novou skutečností je gravidita jeho partnerky.
4. Žalobce namítal, že závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování nevychází z reálného stavu věci. Podotkl, že státy, které přistoupily k EÚLP i k Úmluvě o právním postavení uprchlíků, mezi něž patří i Česká republika, musí respektovat zásadu *non-refoulement* jak v evropském pojetí (nepřípustné navrácení cizince, kterému by hrozilo zacházení rozporné s čl. 3 EÚLP), tak v pojetí čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíku (nevyhoštění nebo nevrácení uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by byl ohrožen jeho život nebo svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení).
5. Za restriktivní žalobce označil § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který při posouzení bezpečné země přebírá institut společného evropského azylového systému. Namítal, že žalovaná vykládá zásadu nenavrácení restriktivně pouze ve vztahu k hrozbě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy tento výklad je v neprospěch cizinců, avšak podle čl. 4 odst. 2 a 3 Směrnice 2008/115/ES členské státy mohou použít unijní regulace z oblasti azylu jen ve prospěch cizince. Dle žalobce je otázkou, zda postup žalované podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není unijním právem zapovězen. Doplnil, že pro naplnění pojmu skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců hraje roli jen zákaz špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy, který odpovídá čl. 4 Listiny základních práv a svobod Evropské unie (dále jen „Listina“). Zásada nenavrácení má však v mezinárodním právu lidských práv širší význam nežli čl. 3 Úmluvy. Článek 19 odst. 2 Listiny, který tuto zásadu rovněž zakotvuje, pamatuje i na právo na život. V této souvislosti žalobce poukázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27, kterým byla soudnímu dvoru

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Evropské unie byla položena předběžná otázka, o které nebylo dle žalobce dosud rozhodnuto.

6. Dále namítal, že se žalovaná konkrétně nezabývala proveditelností realizace jeho správního vyhoštění a pracovala pouze se skutečností, že žalobce naplnil příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. Žalobce nezpochybnil fakta, která byla jeho jednáním prokázána, ale realizace správního vyhoštění je dle jeho názoru nezákonným postupem, kterým dojde k porušení zásady *non-refoulement*.
7. Žalobce uvedl, že jeho námitky vychází z obavy návratu do země původu, která je zcela reálná. Dle jeho názoru lze predikovat, že pokud z území České republiky vycestuje, již nebude mít možnost legalizovat svůj vztah ke své partnerce, jejím nezletilým dětem a jejich dosud nenarozenému dítěti. V tomto žalobce spatřuje nenahraditelnou újmu, která zasáhne do života všech zúčastněných. Dodal, že stran jeho neoprávněného pobytu se jednalo o snahu být v kontaktu se svou partnerkou, dětmi a nově se také domáhat svého rodičovského práva a současně i práva svého dosud nenarozeného dítěte.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti uvedla, že nevycházela pouze ze skutečností v neprospěch žalobce, ale jeho jednotlivá protiprávní jednání svou závažností převážila nad skutečnostmi svědčícími v jeho prospěch. Dle žalované působilo nevěrohodně tvrzení žalobce o tříletém sdílení domácnosti s jeho aktuální přítelkyní, když na území České republiky pobýval pouze po dobu 1,5 roku, a to ještě částečně s předchozí přítelkyní. Žalovaná připustila, že v rámci správního řízení žalobce zmiňoval soužití s partnerkou původem z Ukrajiny, ale dosud chybně uváděl její příjmení, datum narození a ani neznal přesnou adresu, kde dle něj společně žijí a tyto informace tak až dosud nebylo možné ověřit. Podotkla, že gravidita partnerky žalobce je novou skutečností, kterou v průběhu správního řízení žalobce neuváděl. Připomněla, že žalobce má vysokoškolské vzdělání, podmínky pobytu na území České republiky jsou mu dobře známy a je si vědom i skutečnosti, že čelí soudem uloženému trestu vyhoštění, na jehož základě byl povinen do 18. 9. 2022 vycestovat a zdržovat se mimo území České republiky, což však nerespektoval. S ohledem na závažnost a významnou společenskou škodlivost jednotlivých protiprávních jednání žalobce lze rozhodnutí o jeho správním vyhoštění považovat za opodstatněné a odpovídající stavu věci.
9. Žalovaná konstatovala, že odvolání žalobce nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska, a tedy žalovaná nemusela postupovat dle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Předmětné žalobní námitky proto považuje za irelevantní. Uvedla, že závazné stanovisko je úkonem jiného správního orgánu, jeho obsah je závazný a správní orgány rozhodující ve věci samé nedisponují oprávněním závazné stanovisko interpretovat, anebo jej obsahově měnit. Dodala, že závazné stanovisko vycházelo z informací poskytnutých žalobcem, ale i z informací týkajících se země původu žalobce.
10. K námitce týkající se zásady *non-refoulement* žalovaná podotkla, že až do zjištění protiprávnosti jeho jednání neměl žalobce problémy s cestováním, neboť sám popsal, jak cestoval a pobýval na území členských států Evropské unie. Žalobce ani neměl problém z vlasti legálně vycestovat a v rámci svých cest po území členských států Evropské unie mohl požádat o ochranu před zacházením, které mu dle jeho tvrzení hrozí. Uvedla, že tvrzení žalobce o hrozícím uvěznění z důvodu nesplácení dluhů a kvůli porušení muslimských zvyků byla řádně hodnocena v závazném stanovisku o možnosti vycestování žalobce. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaná podotkla, že zásada *non-refoulement* se obsahově překrývá s posuzováním důvodů dle § 179 zákona o pobytu cizinců a tyto závěry tedy fakticky spadají do kompetence orgánu vydávajícího závazné stanovisko o možnosti vycestování cizince.

11. Dodala, že legalizace vztahu žalobce k jeho partnerce a jejím nezletilým dětem i dítěti dosud nenarozenému je možná i mimo území České republiky. Žalobci rovněž může být prostřednictvím žádosti dle § 122 o pobytu cizinců uděleno vízum nebo povolen vstup na území České republiky a při splnění zákonných předpokladů může být rozhodnutí o správním vyhoštění zmírněno nebo zrušeno. Dle žalované tedy je rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce přiměřené.

Ústní jednání soudu

12. Z ústního jednání před soudem konaném dne 3. 1. 2023 se právní zástupkyně žalobce včasné písemně i telefonicky omluvila a souhlasila s projednáním věci bez její přítomnosti. Žalobce v rámci soudního jednání, jehož se účastnil prostřednictvím videokonference a komunikoval prostřednictvím tlumočnicka do ruského jazyka uvedl, že nevěděl, že mu doklad byl zrušen, kdyby to věděl, tak by to nedělal a doklad by si vyřídil. Dále uvedl, že jeho rodiče jsou v Itálii jako žadatelé o azyl. Sdělil, že v Uzbekistánu ho považují za teroristu a je tam v pátrání. Rád by byl propuštěn ze zajištění, jelikož je jeho partnerka těhotná.
13. Žalovaná se rovněž z nařízeného jednání včasné písemně omluvila a výslovně souhlasila s projednáním věci bez její přítomnosti.
14. Soud ve věci provedl dokazování lékařskou zprávou vypracovanou MUDr. Z. T., lékařkou v oboru gynekologie a porodnictví, ze dne 20. 10. 2023 týkající se gravidity paní I. N.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konání ústního jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, v nesprávně posouzené přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a v nezkoumání proveditelnosti realizace správního vyhoštění. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*
3. pobývá-li cizinec na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
4. pobývá-li cizinec na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
20. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179). Podle písm. b) tohoto ustanovení výše uvedené neplatí pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedli-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
22. Z § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *„[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

tam brozilo skutečné nebezpečí.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“

23. Soud se dále zabýval námitkou stran dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu ke skutečnosti, že na území České republiky žije jeho partnerka, která je v současné době těhotná a její dvě nezletilé děti.
24. Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: *„v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“*
26. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta.

28. Poměrování zájmů cizince je nutno provést ve vztahu k veřejnému zájmu na tom, aby na území České republiky pobývaly pouze osoby respektující právní řád.
29. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 8. 2022, sp. zn. 4 T 44/2022, který nabyl právní moci dne 30. 8. 2022, uložen trest vyhoštění na dobu 1 roku. Následně dne 1. 10. 2022 bylo žalobci vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-317478/ČJ-2022-000022-50, o povinnosti opustit území České republiky s lhůtou pro opuštění do 30. 10. 2022. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl převzat dne 28. 7. 2023 od orgánů Spolkové republiky Německo na základě readmisní dohody na společných hranicích a následujícího dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce byl dne 27. 7. 2023 na silnici B172 z Bad Schandau kontrolován hlídkou BPOL SRN v rámci pátrací akce ve vozidle s registrační značkou X. Ve vozidle se kromě žalobce, který vozidlo řídil, nacházely další 4 osoby bez dokladů opravňujících je k pobytu. V případě žalobce bylo zjištěno, že jím předložené maďarské povolení k pobytu a ukrajinský řidičský průkaz jsou padělky. Jelikož žalobce neměl žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území Schengenského prostoru, byl orgány Spolkové republiky Německo zajištěn a následně předán v rámci readmisní dohody. Prověřením žalobce v evidencích Maďarské republiky bylo zjištěno, že žalobce není evidován v tamní cizineckém registru, nedisponuje povolením k pobytu a ani o něj nežádal a v Maďarsku rovněž nemá evidováno plané místo pobytu.
30. V rámci správního řízení žalobce vypověděl, že cestoval na ambasádu do Drážďan, kde si chtěl nechat vyhotovit nový pas. Sdělil, že figuruje v organizované skupině, která převáží osoby ze Slovenska do Německa. Toho dne vezl ze Slovenska 4 Syřany, které měl odvést do Drážďan, ale bych chycen německou policií. Uvedl, že ukrajinský řidičský průkaz si obstaral na Ukrajině za 100 dolarů. Maďarské povolení k pobytu si pak nechal udělat v Maďarsku za 3 000 dolarů, byl tam na úřadě, brali mu otisky prstů a povolení mu pak přišlo poštou. O tom, že by se mělo jednat o padělek nevěděl. Poté co mu byl udělen trest vyhoštění odcestoval do Maďarska, ze kterého se však asi po týdnu vrátil zpět do České republiky, kde mu byl ukraden cestovní doklad. Po obdržení rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky zde nadále zůstal, neboť čekal až policie najde jeho odcizené věci a požádal zde o vízum strpění. Na dotaz, z jakého důvodu o vízum strpění požádal, žalobce neodpověděl. Uvedl, že na území České republiky pobývá asi 1,5 roku, kdy přicestoval na svůj pas a litevské vízum. Dále sdělil, že pobýval asi 7 měsíců v Maďarsku, 5 měsíců v Itálii a nějakou dobu i v Lotyšsku. Na území České republiky má rodiče, kteří zde nemají žádný pobyt. Uvedl, že rovněž zde má přítelkyni paní I. N., narozenou X, státní příslušnici Ukrajiny, která zde má trvalý pobyt. Jsou spolu 3 roky a mají společnou dceru V., které jsou 3 roky, ale v jejím rodném listě není uveden jako otec. Již 3 roky společně bydlí v Praze na adrese X. V České republice vlastní stavební firmu, ale není psaná na jeho jméno, také zde má automobil, byt v Praze a prodejnu s kebabem v centru Prahy. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit kvůli úvěru, který tam má a nesplácí. Měl za to, že by šel do vězení. Dále uvedl, že je v pátrání a hrozí mu vězení kvůli porušení muslimských zvyků.
31. Soud konstatuje, že žalobce od konce srpna roku 2022 pobýval nelegálně, neboť mu byl uložen trest vyhoštění a následně mu byla stanovena povinnost opustit území České republiky. Pobytová situace žalobce tedy byla od této doby značně nejistá, žalobce se na území České republiky (resp. států Evropské unie) dopustil trestné činnosti, nerespektoval Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trest vyhoštění a ani výjezdní příkaz a rovněž není oprávněn na území České republiky podnikat. Ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce soud předně podotýká, že žalobce ve správním řízení uvedl, že na území České republiky pobývá po dobu 1,5 roku, avšak zároveň uvedl, že se svojí přítelkyní, která má v České republice udělen trvalý pobyt má vztah již 3 roky a 3 roky žijí ve společné domácnosti. Ve správním řízení ve vztahu ke své přítelkyni rovněž uváděl nepravdivé a neúplné informace, jelikož v žalobě uvedl jiné její příjmení i datum narození a doplnil její přesnou adresu. Současně v žalobě uvedl, že na území České republiky žije jeho partnerka a její dvě nezletilé děti. Tedy oproti správnímu řízení netvrdil, že se svojí partnerkou mají společnou tříletou dceru. Tvrzení žalobce proto soud považuje za značně rozporuplná. Soud však nijak nezpochybňuje skutečnost, že na území České republiky žije přítelkyně žalobce, které je v současné době těhotná. Avšak tyto skutečnosti nemohou převážet zájem na vyhoštění žalobce, neboť žalobce se na území České republiky dopustil trestné činnosti (řízení automobilu pod vlivem návykové nebo omamné látky), nerespektoval trest vyhoštění ani rozhodnutí o povinnosti opustit území, provozuje podnikatelskou činnost, aniž by k tomu měl potřebná oprávnění (vlastní stavební firmu, ale ne na své jméno). K nově uvedené skutečnosti, že přítelkyně žalobce je těhotná, soud uvádí, že žalobce počal dítě za situace, kdy byla jeho pobytová situace značně nejistá, a to nejen s ohledem na chybějící pobytový titul, ale i s ohledem na správní a soudní rozhodnutí, dle kterých nesměl pobývat území České republiky, tedy v době, kdy se zde zdržoval nelegálně. Soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce může případně svůj soukromý a rodinný život realizovat se svojí rodinou v Uzbekistánu či v jiném státě, ve kterém si všichni společně zajistí legální pobyt. Soud podotýká, že právo na ochranu soukromého a rodinného života nepředstavuje povinnost státu zajistit žalobci komfort rodinného a soukromého života na svém území za jakýchkoliv podmínek, neboť je především na žalobci, aby si své rodinné a pobytové záležitosti uspořádal tak, aby nepůsobil nadbytečné nesnáze sobě a svým blízkým, tedy zajistil oprávněnost svého pobytu na území.

32. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Soud opětovně podotýká, že přítelkyně žalobce i její nezletilé děti mohou vycestovat za žalobcem do Uzbekistánu nebo vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce rovněž může i nadále se svou rodinou na území České republiky udržovat kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.
33. K námitce žalobce, že závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování nevychází z reálného stavu věci soud předně uvádí, že žalobce nekonkretizoval, jaké skutečnosti nebyly dle jeho názoru v závazném stanovisku zohledněny.
34. K povaze závazného stanoviska v řízení o správním vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-61, uvedl, že má z povahy věci podobné účinky, jako kdyby se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu. V rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 5 Azs 211/2019-44, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že závazné stanovisko do jisté míry předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které je žalovaná v tomto typu řízení povinna zkoumat. I takové stanovisko však musí obsahovat náležité odůvodnění a musí reagovat na konkrétní tvrzení cizince v daném řízení. Pakliže je stanovisko formulováno obecněji, je povinností žalované o to pečlivěji zdůvodnit, proč nepovažuje obavy stěžovatele z pronásledování za relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. S těmito závěry se zdejší soud ztotožňuje a konstatuje, že v projednávání věci bylo dne 29. 7. 2023 vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Toto stanovisko vychází jednak z výpovědi samotného žalobce ze dne 29. 6. 2023, tak i z aktuálních informací o zemi původu žalobce, konkrétně z Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2023, která je rovněž součástí správního spisu. Soud v této souvislosti dále konstatuje, že žalobci bylo před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně umožněno seznámit se s podklady pro jeho vydání a vyjádřit se k nim. Žalobce se tak mohl seznámit i se závazným stanoviskem a před vydáním rozhodnutí ve věci se k němu mohl i vyjádřit. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil, avšak k nim, a tedy ani k závaznému stanovisku neměl žádné námitky ani doplnění. Ve vztahu k závaznému stanovisku rovněž žalobce nevzněl ani žádnou odvolací námitku. Dle soudu se závazné stanovisko dostatečně zabývalo konkrétní situací žalobce, když reagovalo na tvrzení žalobce ohledně dluhů ve vlasti i na žalobcem tvrzenou hrozbu vězení kvůli porušení muslimských zvyků. Tato námitka tudíž není důvodná.
36. Soud se dále zabýval námitkami žalobce stran porušení zásady *non-refoulement*.
37. Zásada *non-refoulement* je projevem přímo použitelných mezinárodních norem, jimiž je Česká republika vázána, které garantují právo na život, zákaz mučení nebo vystavení nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání (čl. 2 a 3 Úmluvy). Podstatou této zásady je nenavrácení cizince do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhlášené pod č. 208/1993 Sb.), resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 Úmluvy) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy) – k tomu srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Soering proti Spojenému království, č. 14038/88, Cruz Varas a další proti Švédsku, č. 15576/89, Shamayev a ostatní proti Gruzii a Rusku, č. 36378/02, Saadi proti Itálii, č. 37201/06, a mnohé další. Uvedenou zásadu je nutno „... vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28). Zdejší soud připomíná, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu se zásada *non-refoulement* uplatní i v případě správního vyhoštění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, publ. pod č. 4344/2022 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 Azs 47/2022-33, nebo ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 107/2022-35).
38. Soud zdůrazňuje, že zásada *non-refoulement* představuje prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31, uvedl, že „[a]plikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non-refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ...“

39. Soud předně uvádí, že žalobce v žalobě neuvedl, na základě čeho se domnívá, že v jeho případě došlo k porušení zásady *non-refoulement* a ani neuvedl žádné skutečnosti stran nebezpečí či ohrožení, které mu ve vlasti hrozí. Ve správním řízení sdělil, že do Uzbekistánu se nemůže vrátit, protože tam má úvěr, který nesplácí. Na otázku, zda by mu v případě návratu do vlasti hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest nebo jiné nebezpečí, toliko uvedl, že je v pátrání a hrozí mu vězení kvůli porušení muslimských zvyků. K situaci žalobce si žalovaný nechal vypracovat závazné stanovisko o možném vycestování žalobce do země původu. V závazném stanovisku je uvedeno, že na základě aktuálních informací o zemi původu žalobce a z jeho výpovědi nelze dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ze strany státních orgánů. Jak již soud výše uvedl, tímto závazným stanoviskem byly zohledněny konkrétní okolnosti případu žalobce. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že vlast opustil z důvodu nebezpečí či, že by mu v případě jeho návratu hrozilo mučení nebo vystavení nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání tedy, že by byl vystaven nebezpečí na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. K tvrzením žalobce, že mu v zemi původu hrozí vězení z důvodu nesplácení dluhu a nedodržování muslimských zvyků soud podotýká, že o těchto tvrzeních se žalobce vyjadřoval velice obecně bez jakýchkoliv podrobností a rovněž na jejich podporu nepředložil žádné důkazy. Při posuzování tvrzení žalobce o hrozbě trestního stíhání soud považuje za podstatnou rovněž skutečnost, že žalobce vypověděl, že z vlasti vycestoval na svůj pas a litevské vízum, tedy ji opustil legální cestou. Dle své výpovědi pobýval na území několika členských států Evropské unie, avšak nikde nepožádal o mezinárodní ochranu. O tu zažádal v České republice až dne 4. 8. 2023, tedy až po zahájení řízení o správním vyhoštění. Soud tedy dospěl k závěru, že z tvrzení žalobce nevyplývá, že by v případě jeho vyhoštění hrozilo porušení zásady *non-refoulement*.
40. Soud se dále zabýval žalobní námitkou týkající se restriktivnosti § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení si správní orgán nemusí vyžadovat závazné stanovisko o možnosti vycestování cizince, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179. Zemí původu žalobce je Uzbekistán, který není bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 vyhlášky č. 328/2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a proto si správní orgán vyžádal závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce. Ustanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tedy v případě žalobce nebylo nijak aplikováno, a proto soud tuto námitku považuje za zcela nedůvodnou.
41. K poukazu žalobce na případ řešený Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 41 A 35/2021, soud předně podotýká, že o předběžné otázce položené Krajským soudem v Brně již Soudní dvůr Evropské unie rozhodl rozsudkem ze dne 9. 11. 2023. Soud však dospěl k závěru, že tento rozsudek není na případ žalobce přílehlavý, neboť se jednalo o skutkově odlišný případ. Ve věci řešené Krajským soudem v Brně žalobce tvrdil, že mu ve vlasti hrozí smrt a krevní msta. Žalobce však nic takového ve správním řízení ani v žalobě neuváděl. Za stěžejní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odlišnost pak soud považuje skutečnost, že v případě žalobce si správní orgán v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce do vlasti, jelikož Uzbekistán není uveden v seznamu bezpečných zemí. Oproti tomu v případě řešeném Krajským soudem v Brně, byl žalobce původem z Alžírsko, které je na seznamu bezpečných zemí, a tedy si správní orgán závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce nevyžádal.

42. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. ledna 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.